

Սիմաիլ

Ամայր

Ա՛մայ լուսեղեն, ուր երագներս ապրեցան,
Երկինքին մեջ, լուսնին աշխարհին արծաթի,
Ու քեզի հետ փրշրած կ'իյնան ցիր ու ցան.
Այդ փրշրանքեն տաք-տաք արցունք կը կաթի:

Բաժնրվելով քու շողերդ մըտերիմ,
Հովերուն բիրտ հարվածին տակ կը փրթիս.
Կյանքդ երկինքն էր. հողը կ'ըլլա քեզ շիրիմ,
Ուր թաղվեցան հուր տենչանքներս իմ սրբտիս:

Եվ կը ժրպտին վերեն արևն ու եթեր
Մեր վիշտներուն անկարեկիր ու անփույթ,
Փայփայելով թներնուն մեջ նոր ամպեր,
Նոր սարսուռներ ու երագներ ջինջ, կապույտ.

Մինչև մենք գոհեր սիրո անհուն պապակին՝
Անձին կուլլա դուն, ես՝ արցունք ցավագին:

1892